

Отъ всичко това се вижда, че, колкото по-сериозни мѣрки се взематъ противъ заразителнитѣ болести въ войската, толкова процентътъ на умрѣлитѣ намалява. . .

Болеститѣ, които взематъ най-много жертви отъ войската, сж тифуса, дезинтерията и холерата. Холерата се явява у насъ само епидемическа, тифусътъ и дезинтерията принадлежатъ къмъ ендемическитѣ (мѣстнитѣ) болести т. е. тѣ сж врѣдъ по Европа домашни; въ всѣки европейски градъ има всѣка година заболѣли хора отъ тифусъ и дезинтерия.

И азъ въ тѣзи си бѣлѣжки имамъ намѣрение да посоча нѣколко прѣдпазителни мѣрки, които, възъ основа на новитѣ изслѣдвания, сж оказаха ефикасни противъ разпространението на тѣзи болести и противъ разпространението имъ отъ едно мѣсто на друго.

Изобщо, за да се има успѣхъ въ борбата противъ заразителнитѣ болести, трѣбва да се слѣди добръ за здравословното състояние на войницитѣ; за тѣхното облѣкло, храна, жилище, водата за пиене, за чистотата около жилищата и пр. Една войска, която е изтощена отъ умора, недостатъчно охранена, поставена въ лоши и тѣсни жилища, е изложена доста много подъ бича на заразителнитѣ болести. Ето мѣркитѣ противъ тѣзи болести:

1) Да се гледа, щото да се констатира, тѣй да се каже, да се откриятъ о врѣме